

Rakunun Küçük Orkestrası



Çınar BİBER

Rakunun Küçük Orkestrası

Çınar BİBER



Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Rusty adında neşeli bir rakun yaşırdı. Küçük kırmızı bir boyun atkısı takar ve küçük ahşap bir orkestra şefi değneği taşırdı. Rusty müziği her şeyden çok severdi. Bir sabah, parlak bir fikir geldi aklına. "Bir orman orkestrası kuracağım!" diye duyurdu ağaçlara.



Rusty kıvrımlı patika boyunca seke seke ilerlerken neşeli bir melodi mırıldanıyordu. Küçük mavi bir yelek giymiş, hevesle zıplayan bir tavşanla karşılaştı. "Merhaba Tavşan! Orkestrama katılmak ister misin?" diye sordu Rusty. Tavşanın parlak mavi gözleri ışıldadı. "Ah, evet! Flüt çalabilirim!" dedi ve cebinden parlak bir flüt çıkardı. Rusty sırttı. "Mükemmel! Bir flüte ihtiyacımız var!"



Sonra Rusty, boynunda sarı bir bandana olan kocaman bir ayı buldu. Ayı uzun bir meşe ağacının yanında oturmuş, usulca mırıldanıyordu. "Ayı, bizimle müzik yapmak ister misin?" diye sordu Rusty. Ayı yumuşacık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Benim büyük bir bas davulum var," dedi. "Ritmi tutabilirim." Rusty patilerini çırpı. "Harika! Orkestramız büyüyor!"



Rusty ve arkadaşları şırl şırl akan bir derenin yanında çalıştılar. Tavşan flütüyle canlı bir melodi çaldı, Ayı da büyük davuluna usulca vurdu. Ama bir şey eksikti. "Daha fazla ritme ihtiyacımız var," dedi Rusty. "Müziği dans ettirecek bir şey!" Tam o sırada, küçük, yuvarlak bir kirpi bir çalının arkasından başını uzattı. Uzun, uçları krem rengi dikenleri ve kocaman, utangaç koyu gözleri vardı.



Kirpi, diğerlerinin çalmasını izlerken minik pembe burnunu ritme göre oynatıyordu. Katılmak istiyordu ama endişeliydi. "Ya keskin dikenlerim birine batarsa?" diye fısıldadı kendi kendine. Küçük bir adım attı, sonra geri çekildi. Tavşan onu fark etti ve yanına zıpladı. "Merhaba! Ben Tavşan. Bizimle çalmak ister misin?" Kirpinin kocaman gözleri büyüdü.



"Ben... bilmiyorum," dedi kirpi usulca. "Dikenlerim çok keskin. Sorun çıkarabilirim." Tavşan nazıkçe gülümsedi. "Endişelenme! Herkesin özel bir yeteneği vardır. Gel, Rusty ile tanış." Kirpi yavaşça Tavşan'ın peşinden gitti, yuvarlak gövdesi sallanıyordu. Rusty döndü ve onu gördü. "Hoş geldin, küçük dostum! Adın ne?" Kirpi yutkundtu. "Ben Kirpi."



Rusty değneğini neşeyle salladı. "Orkestramıza katılmak ister misin, Kirpi?" Kirpi patilerine baktı. "Ben... bir çalgım yok," dedi. "Ve dikenlerim çok keskin. Müziği bozabilirim." Ayı usulca eğildi. "Endişelenmene gerek yok. Bir yolunu buluruz." Ama Kirpi hâlâ emin değildi.



Orkestra Kirpi olmadan çalmayı denedi. Tavşan flütünü öttürdü, Ayı da davulunu gümbürdetti. Ama müzik biraz sade kaldı. Rusty başını kaşıdı. "Başka bir şeye ihtiyacımız var. Tak-tak-tak sesi olan bir şeye." Kirpi uzaktan izliyordu, kalbi hızlı hızlı atıyordu. Yardım etmeyi çok istiyordu ama korkuyordu.



Kirpi, açıklığın kenarına doğru üzgün üzgün yürüdü. Yerde kocaman, devrilmiş bir kütük buldu. Düşünmeden dikenleriyle ona vurdu. Tak-tak-tak! Ses derin ve ahşap gibiydi. Kirpinin kulakları dikildi. Yeniden vurdu, bu kez daha hızlı. Tak-tak-tak-tak! Bir davul gibi geliyordu!



Tavşan takırtıyı duydu ve yanına zıpladı. "Bu ses de ne?" diye sordu. Kirpi kızardı. "Sadece ben ve dikenlerim." Tavşanın gözleri parladı. "Bu harika! Bir davul gibi!" Rusty'ye seslendi. "Çabuk gel! Kirpinin özel bir yeteneği var!" Rusty ve Ayı hızla yanlarına geldiler. Kirpi kütüğe yeniden vurdu. Tak-tak-tak!



Rusty'nin kehribar rengi gözleri sevinçle parladı. "İşte bu! Kirpi, sen doğuştan bir vurmali çalgıcısın!" Kirpi şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ama dikenlerim..." Rusty başını salladı. "En güzel sesi dikenlerin çıkarıyor! Orkestramıza katılır mısınız?" Kirpinin utangaç gülümsemesi genişledi. "Evet! Çok isterim!" Kütüğe mutlulukla vurdu.



O günden sonra Kirpi her öğleden sonra orkestrayla çalıştı. Dikenleriyle devrilmiş kütüğe vurarak düzenli bir ritim tutturdu. Tavşanın flütü tatlı tatlı şarkı söyledi, Ayının davulu ritmi korudu. Rusty değneğini salladı ve müzik mutlu bir nehir gibi aktı. Kirpi gurur duydu. Dikenleri bir sorun değildi—onun armağanıydı!



Harika orkestranın haberi ormanda yayıldı. Kısa süre sonra başka hayvanlar da dinlemeye geldi. Kuşlar cıvıdayarak eşlik etti, sincaplar cıvıldaştı, hatta yaşlı kaplumbağa bile başını salladı. Müzik o kadar canlıydı ki herkes dans etmek istedi. "Orkestramız bütün ormanı bir araya getiriyor!" dedi Rusty sırtarak.



Sıcak bir akşam, hayvanlar yıldızların altında büyük bir konser verdiler. Tavşan neşeli bir melodi çaldı, Ayı usulca davul çaldı ve Kirpi var gücüyle kütüğüne vurdu. Orman güzel müzikle doldu. Herkes dans etti ve el çırdı. Kirpi arkadaşlarına baktı ve mutlu hissetti. Yerini bulmuştu ve dikenleri müziği tamamlıyordu.



Konserden sonra Rusty herkesi etrafına topladı. "Görüyorsunuz," dedi, "herkesin özel bir yeteneği var. Tavşanın flütü tatlı, Ayının davulu düzenli, Kirpinin dikenleri de ritmi yapıyor. Hepimiz kendi yolumuzla katkıda bulunuyoruz." Kirpi utangaçça gülümsedi. "Ve dostluk müziği daha da güzelleştiriyor," diye ekledi. Bütün hayvanlar onaylayarak alkışladı.



Ve böylece orman orkestrası günlerce, günlerce çalmaya devam etti. Rusty küçük kırmızı atkısı dalgalanarak orkestrayı yönetti, Tavşan flütünü öttürdü, Ayı davulunu gümbürdetti ve Kirpi dikenleriyle kütüğe vurdu. Orman her zaman müzik ve kahkahayla doluydu. Herkesin önemli olduğunu ve birlikte gerçekten güzel bir şey yaratabileceklerini öğrenmişlerdi.